

Antonio Vivaldi's sonnetten bij *De vier jaargetijden*
vertaling Clemens Romijn

Lente

De lente is aangebroken en met blij gezang
Heten de vogels haar welkom.
Intussen hoort men stroompjes zachtjes kabbelen,
Een mild briesje streelt het water.

Donderwolken werpen hun inktzwarte mantel
Over de hemel en brullen angstaanjagend.
Wanneer het kabaal tot bedaren is gekomen,
Hervatten de vogels hun charmante lied.

En nu, op de bloembezaaide weide,
Onder het zachte geruis van takken en bladeren
Slaapt de geitenkudde naast haar trouwe herdershond.

En bij het feestelijk geluid van de rustieke doedelzak
Dansen nimfen en herders onder het lieflijke uitspansel
Van de heldere lentehemel.

Zomer

Wanneer het seizoen van de felle zon is aangebroken
Versmacht de mens, versmacht het vee en brandt de pijnboom.
De koekoek verheft zijn stem en intussen
Zingen tortelduif en distelvink.

Nog waait er een zacht briesje,
Maar de genadeloze noordenwind
Jaagt dat onverwachts opzij.
En de herder weent en beeft
Om wat deze woeste storm zal aanrichten.

Zijn vermoeide ledematen vinden geen rust meer,
Uit angst voor bliksem, harde donder
En woeste horden vliegen.

Ach, zijn vrees wordt bewaarheid:
Donder en bliksem vullen de lucht
En storm en hagel geselen het statige koren neer.

PRELUDIUM

MUZIEKMAGAZINE VAN HET CONCERTGEBOUW EN HET CONCERTGEBOUWORKEST

Herfst

Met zang en dans vieren de boeren
De zegen van hun rijke oogst.
De wijn vloeit rijkelijk,
Zet allen in vuur en vlam
En dompelt velen in diepe slaap.

Zang en dans laten langzaam na,
Wanneer een koele bries de geurige lucht doorstroomt.
Het herfstweer komt nader en nader
En de boeren geven zich over
Aan een allerzachtste slaap zonder zorgen.

Bij het ochtendkrieken begeven zich de jagers
Onder hoorngeschal en hondengeblaf op weg.
Hun prooi slaat op de vlucht,
Maar zij volgen zijn spoor.

De gewerschoten en het gejank der honden
Zijn schrikjagend voor het gewonde dier,
Een laatste vlucht poogt het nog tevergeefs en sterft.

Winter

Kleumen en bibberen in de ijzige sneeuw
In de genadeloze en snijdende wind,
Rennen en stampvoeten aan een stuk door
En klappertanden van de bittere kou;

Zich tevreden koesteren aan een weldadig vuur,
Terwijl buiten ijskoude regen iedereen doordrenkt;

Een beijzelde weg moeten aflopen,
Langzaam en verkrampd de voeten in bedwang houden
Om niet te vallen;

Zich plots omdraaien, uitglijden en op de grond vallen,
Overeind krabbelen en zich nu sneller haasten over het ijs,
Bang dat het breken zal, en welja, het scheurt en breekt;

Uit alle poorten van de hemel
De verschrikkelijkste winden horen losbarsten:
Dát is de winter, en dat is ook zijn charme.